

Številka 2

VESTNIK

Letnik XI. 1966

GLASILO SLOVENSKEGA DRUŠTVA MELBOURNE

se nismo mogli zediniti. Trezen premislek je bil nekaj, česar nismo bili zmožni. Ni bilo dolgo, pa smo se začeli pritoževati, da nas potiskajo v stran, da nam kratijo politično svobodo, da smo za postavljeni in da so naši bratje z juga privilegirani in na vodilnih položajih, mi pa hlapci še enkrat.

Morda je bilo res. Toda čigava je bila krivda?

Naša! In samo naša. Našim bratom z juga je bila usoda vsekakor bolj naklonjena kot nam. Uživali so svobodo mnogo dlje kot mi Slovenci in ko so zapadli v sužnost so se borili z hohti in zobmi, da si pribore, kar so izgubili. Vse to je imelo odraz na njihovem narodnem karakterju. Postali so neupogljivi in trmasti, znali so improvizirati, znali so ukazovati, Vedeli so, kaj hočejo in kako priti do rezultata. Pravo nasprotje od naše slovenske mevžavosti.

Kolikokrat sem bil v mešani "jugoslovanski" družbi in me je bilo sram. Zaprepaščen sem ugotavljal dejstvo, kako manjvredni smo Slovenci, kolikor nas je v družbi bilo, bili in se čutili in mnogokrat se niti izražati nismo znali, a še manj uveljaviti. A kaj šele voditi razgovor. Slovenski inteligent, poln znanja in učenosti, je ždel nekje v kotu in sem in tja prikimal ali odkimal, da bi pa skočil na noge in glasno povedal svoje mišljene, za to ni imel korajže. Toda na poti domov, ko je bil spet samo med Slovenci ni zamudil nobene prilike, da ne bi udrihal čez "srbske megalomane" in njihovo zgovernost.

In podobno se je dogajalo vsepovsod. Skoro v vseh odborih in predstavništvih stare Jugoslavije so imeli Hrvati ali Srbi vodilno in odločujočo besedo, Slovenci pa smo bili tisti, ki so opravljali detajlno delo; ne zato, ker nam je država kratila pravico do vodilnih položajev, pač pa, bodimo pošteni in priznajmo, ker smo bili sami nezmožni voditi. Stoletja suženjstva so nam pustila pečat, ki ga v eni generaciji ni bilo mogoče izbrisati.

Slovenci smo trpeli in še trpimo od kolektivnega manjvrednostnega kompleksa. Tudi v današnji Jugoslaviji, čeprav razvoj kaže znatno izboljšanje, stvari še vedno niso, kakor bi morale biti. Kot svoboden narod se še vedno učimo in izkušnja je najboljša šola.

Osvobodilna borba v zadnji vojni je bila za nas kot narod strašno draga. Žrtev je bilo preveč in mnogokrat so bile nepotrebne. Največkrat zaradi tega, ker so borbo vodili diletantje in ljudje, ki so jim neposredni politični uspehi bili važnejši kot dobrobit celote. Toda če so vse te žrtve pripomogle do tega, da se otresemo naše hlapčevske narave in utrdimo našo narodno hrbtenico, da se naučimo samostojne presoje in naučimo stati na naših lastnih nogah, potem niso bile zaman. Morda je to krut zaključek in bo nekatere ljudi zbolelo srce; morda res kaže cinično neupoštevanje trpljenja in muk, ki jih je naš narod pretrpel, toda minil je čas tarnanja in objokovanja in čimprej bo "starejša" generacija spoznala, da so bile te žrtve "pozitiven" doprinos k obnovi naše narodne samostojnosti in "razhlapčevanju"

našega narodnega značaja, tem prej bo prepad med "starim" in "mladim", o katerem nekateri ljudje tako radi pišejo, premostljiv.

Zapisal sem se; nisem imel namena spuščati se na politično polje, toda majhna analiza naših kolektivnih napak je bila potrebna. Kajti te napake vsi še vedno nosimo s seboj in še nekaj generacij bo vzelo, da se jih bomo popolnoma iznebili.

Toda slabosti naroda so samo seštevki slabosti vseh posameznikov, prav tako kot je uspeh naroda kot celote v glavnem seštevki uspehov vseh posameznikov članov. In tako me je moje pero zaneslo tja, kjer sem pravzaprav hotel pričeti. Moj namen je bil pogledati, kakšni so uspehi oziroma neuspehi naše emigracije v Avstraliji in kakšne so prognoze za bodočnost.

V Avstraliji nas je precej, iz vseh slojev življenja in iz različnih razlogov. Eni so se odrekli domovine v prevrešanju ob koncu vojne radi svojega političnega prepričanja, drugi so odšli v svet, ker jim je doma bila skleda preprazna, še tretji so se prijadrali semkaj, ker niso vedeli, kaj hočejo od življenja in se jim je hotelo v svet in dogodivščine. Odtrgati se od rodne grude je bilo političnim beguncem najtežje in prilagoditev novim razmeram jim ni bila lahka. Premnogo jih je predolgo sanjalo o povratku in dobrih starih časih, drugi pa so se vživeli dokaj hitro. Toda kakršnakoli čustva so jih prevejala, življenje v novi domovini je kmalu izbrisalo razlike med njimi, kajti osnovni problem je bil pri vseh samo eden: ustvariti ekonomsko podlago za življenje danes in zavarovati bodočnost.

Ko danes presojujemo uspehe naših emigrantov, jih ne sodimo po njihovih besedah in teorijah, temveč po tem, kaj so v praksi pokazali in kako so se "znašli".

Kot celota se Slovenci nismo slabo odrezali. Naša urojena marljivost in delavnost sta pomagali dobršni večini preko začetnih težkoč in uspehi so danes kar vidni: hiše, avtomobili, otroci v šolah, mnogi od njih na univerzi, vse to kaže na uspeh. Toda za kakšno ceno? Koliko trdega dela, žuljev in srag in koliko pritrgovanja je bilo potrebnega, da smo to dosegli. In žene v tovarnah in hčere in matere. Trd uspeh, plačan s težkim delom in delavsko plačo. Večina naših ljudi še vedno dela za tedensko plačilo. Koliko pa jih je, o katerih lahko rečemo, da so si res pomagali naprej, da jim ni treba zadržati, če pomislijo na možnost daljše bolezni ali nesreče in ne zavise od četrtkove plače s par dolarji, ki so že vnaprej odrajtani za špecerijo in odplačila na hišo ali ostalo.

"Slovenci nismo rojeni trgovci" slišimo večkrat in s tem izgovorom se lepo zadovoljujemo in tešimo. In lahko bi razširili to trditev in dodali, da nismo rojeni podjetniki in industrijalci, pa ne za doktorje in ne vseučiliške profesorje ter da smo rojeni le za hlapce in bomo hlapci ostali; v tem je tista naša filozofija, ki je koren naših težav in nam veže roke, ki nam je v kosteh in prehaja od dedov na očete in od očetov na sinove in je izvor naše slabosti. "Nisem rojen za to" je bil morda

upravičen izgovor pred tisoč leti, ko so ljudje še verjeli bajkam, da jim sojenice ob rojstvu delijo talente, toda dandanes je to izgovor za lenuhe in za tiste, ki ne znajo in nočejo vedeti.

Nihče ni rojen trgovec ali direktor. Vsakršnega poklica se mora človek naučiti in znanja si človek nabira vse skozi življenje. Če hoče, seveda.

Janeza sem pred kratkim srečal po dolgih letih in mu izprašal vest: kaj in kako in kako je zdelom. Ponosno se je izprsil in odgovoril: "Še vedno delam pri isti tvrdki". - Devet let. Začel je tam kot novopečeni emigrantski delavec in je z vozičkom odvažal odlivke iz livarne v skladišče in do strojev. Danes pomaga v drugem skladišču kot pomočnik skladiščnika in razlaga pritovorjeno železo s kupa na kup, z leve na desno, z desne na levo. Mlad fant in devet let pri vozičkih; njegova angleščina še vedno hudo šepa. Devet let že hodi zvečer iz fabrike domov, povečerja in bulji v gospodinjin televizor, ob sobotah morda obišče prijatelje ali gre na kakšno zabavo, v ponedeljek pa: "Jovo na novo" v fabriko k vozičkom. Devetkrat 365 večerov ne da bi čital, ne slovensko, ne angleško, ne da bi se kaj naučil. In fant ni neumen. V fabriki se ni ozrl okrog in ni videl, da avstralski delavci hodijo v večerno šolo, da se nauče kaj novega in da si izboljšujejo položaje.

Lahko bi riskiral eden ali dva večera na teden in se vpisal v Technical College v tečaj za varilce ali morda železostugarstvo, saj je tečajev cela vrsta in stanejo samo nekaj funtov polletno. Danes bi bil lahko specializiran delavec z mnogo boljšo plačo in trdnejšim položajem. Toda Janez "ni bil za to rojen" in še vedno potiska vozičke; pa še ponosen je nato. Manjka mu zagona in samozavesti, manjka mu vere, da mu bo to, česar se bo lotil, uspelo. Manjka mu samo malo premišljenega načrta in malo trdne volje. Treba je samo hoteti in Janez noče. Nihče mu ne more pomagati. Če se jutri pripeti, da bo tovarna zmanjšala število zaposlenih delavcev radi zmanjšanih naročil, bo Janez kot nespecializiran delavec eden prvih na cesti; preklinjal bo usodo, pa morda še Avstralijo in kapitaliste. O enem sem trdno prepričan: sebe ne bo krivil. Devetkrat 365 izgubljenih večerov, toda v njegovih očeh bodo krivi vsi drugi.

Takih Janezov je med nami vse polno. Sprejemamo usodo kot da se izpremeniti ne da. Čakamo, da nam drugi oddele naše mesto in naše delo; morda govorimo o načrtih, kaj bi bilo dobro, kaj bi veljalo poskusiti. Toda ostaja pri besedah, ker nimamo korajžje in ne vere vase; in medtem, ko drugi sučejo rokave in žanjejo uspehe svoje podjetnosti, mi godrnjamo in zavidamo.

Otresimo se že vendar enkrat tega prepričanja, da smo rojeni za hlapce; prepričajmo sebe same, da kar hočemo, lahko dosežemo in da ni nikogar, ki bi nas lahko ustavil, če le trdno hočemo, kar hočemo.

Še je čas in čas je že.

Š. B.

Ž I V L J E N J E N A O D R S K I H D E S K A H

Nedavni obiskovalec iz Sydneja si ni mogel kaj od začudenja. Kaj se boste res zbudili Melbournčani kot slišim? pa saj bujni ste že dolgo, le nekako vstati se vam je upiralo. Saj razumem, bolj komodno je leže prepirati se in zabavljati čeravno se ob takem početju na veliko prodaja cenena modrost. Češ jaz sem to in to, jaz bi to tako, ni pravilno to, jim bomo že pokazali, garajo ja garajo za lastne žepe in še dosti continentalnega se radi nekurantnosti spridi. Kar po pravici povem, vzelo mi je sapa, mož pa je še kar nadaljeval. Menda je celo užival ob pogledu na dokaj borno mojo malenkost. Da, celo o trmoglavosti, nadutosti ter podobnem je pričel godrnjati. Ker pa me je z očitkom trmoglavosti zadel v živo, je bilo njegovim nadaljnji zgovornosti hipoma konec.

Kot veste, smo tudi v Melbournu pred leti že imeli par kulturnih prireditev in bržkone ne trdim preveč, če iztresem, da so z eno od istih gostovali celo pri vas. Kaj ni bila tista "Županova Micka" prva kulturna prireditev v Australiji? Pri poznejših sem bil udeležen že sam. Čemu je za zadnjimi veselimi večeri vse utihnilo bi vam ne mogel zadovoljivo pojasniti. Vsekakor vem, da iz želj posameznikov po nadaljnem udejstvovanju brez za to potrebnega režiserja, ni bilo moč ničesar ustvariti. Tega preklicanega režiserja pa ni in ni hotelo biti od nikoder. Da nisem o tem sam razmišljal mi je končno potrdilo od SDM prejeto vabilo o ponovnih pripravah za ustanovitev odnosno oživitev dramske skupine. Več ali manj je vedno ostalo pri besedah vsled pomankanja vstrajnosti, čemur bi se lahko reklo tudi trme. Tokrat je šlo zares. Naštudirana je bila veseloigra "Glavni Dobitek in dne 12. februarja so ponovno zaškrupale odrske deske v Melbournu. Nočem biti kritik, kot ne želim hvalisanja, v zadovoljstvo pa mi je nad poprečen uspeh prireditve. Igralci smo imeli občutek, da je publika prisluhnila. Osebo mi bo ta veseloigra za vedno ostala v prijetnem spominu kakor tudi v grenkem, to pa radi tega, ker nismo iste zaigrali vsaj v Gelongu, če že ne v Camberu, kar je bilo od obeh strani zelo zaželjeno. Bili bi namreč danes za skušnjo bogatejši.

Vaša pripomba o prebujenju se bo najbrž uresničila. Po uprizoritvi Glvanega Dobitka se nismo dosti obotavljali ob dejstvu, da predvidena gostovanja odpadejo. Raje smo takoj pošteno začeli z pripravami za novo uprizoritev. Osebo se sicer še vedno malo bojim, da smo segli previsoko. Če pa pomislim na zvrhanjo mero potrpežljivosti, dobre volje pa našemu voditelju g. Valenciču itak nikoli ne zmanjka, se moji dvomi spremenijo v zaupanje. "Deseti Brat" je Jurčičev junak, vse staro in mlado ga pozna kar bo brez dvoma v obilici pripomoglo k olajšani sleditvi dogodkom na odru. Z uprizoritvijo desetega brata je naš poseben namen še ta; nuditi možnost udejstvovanja vsem, ki čutijo količkaj igralske žilice v sebi. Seveda pa tudi ostalih ne bomo odklanjali, saj je razno pomožno osebje ravno tako nujno potrebno pri večjih odrskih stvaritvah. Nisem si dovolil vzeti besede kljub

vsem vmesnim pripombam o trdem orehu, da smo vsekakor kampiljci, ko si takele upamo. Zadihano sem nadaljeval o vsem; kako se pridno vadimo, kako vstrajno odstranjujemo razne zapreke, koliko smo že napredovali in o potrebi izdelave kulis katere bodo kar zahtevne, priprave odra z katerim je tesno združena električna razsvetljava ki nas zadnjič ni zadovoljila, vaški muzikantje so točka zase in še in še je bilo naštevavanja. Kdo razen režiserja vam največ pomaga. Odvečno vprašanje, se razume organizatorji pač, upravniki odbor SDM. Ves potek pri istem pa je sprožil kulturni referent od katerega tudi v bodoče pričakujemo največ pomoči kajti zna biti resen, trmast pa tudi kar ste ob začetku povdarjali. Dodal bi vam le, da trmoglavost ni vedno nekoristna.

No, no le potrudite se in za gotovo vas bom drugič bolj primerno pozdravil, je postal možakar redkobeseden in poslovida sva se.

Omenjeni doživljaj sem napisal z enim samim namenom! Nadoknadimo zamujeno! Lepo vabim vse in vsakega, pridružite se naši skupini sicer se utegne komu še kaj hujšega dogoditi. Saj posecati za nastop na odru potrebne vaje, ni le naporno marveč z gotove strani celo zelo prijetno. Ni redko, ko se na istih sliši obilo sproščenelega smeha, v enaki meri se bomo vsi skupaj zelo dosti koristnega naučili, spoznali se med seboj, sledilo bo zблиžanje in kar na enkrat se bomo počutili kot doma. Za zaključek pa se bomo vprašali, čemu le smo toliko nergali nad mrzlo tujino, ko je vendar toliko od nas odvisno kakšno si ustvarimo.

I. M.

Pripomba.

Pisec prednjega članka je osebno sodeč, tisti pogovor nema-
ra kar precej ublazil. Resnica bo še veliko bolj črna, če si isto
hočemo priznati. Juridično pravilo pa nam pove, da kdor prizna mu
je polovico že odpuščenega. Preostalo polovico pa zgrabimo za
roge in dokazimo našo bit, proč z vsako škodljivo značilnostjo
naj nam bo geslo v bodoče. Povdariti pa hočem, da je pisec razme-
roma blizu resnici kar zadeva predvideno igro "Deseti Brat". Ker
pa bo za izvedbo te dragocene umetnine potrebno kar blizu 40
ljudi celotnega ansambla, je klic, pridružite se nam, več kot za-
željen. Sodeč po poteku celotnih priprav se mi ne zdi preveč
tvegano zapisati; koncem meseca junija ali v začetku julija se
nam bo naša mlada dramska skupina drugič predstavila na odru.

Ne pozabite naše dobronamernosti s katero Vas na to že
danes opozarjamo hkrati pa tudi zelo lepo vabimo k obilnemu
obisku. Dajmo, nudimo jim skromno priznanje, ki jim bo vsaj drobec
nadomestila za njihov trud.

Vinko Molan

: Najprej bi se rad v imenu novodošlih slovenskih sester iskreno zahvalil za dar, ki ga je SDM poklonilo Slomškovega domu ob prihodu sester na cvetno nedeljo. Denar je šel za najnujnejše začetne potrebe hiše, križ pa krasi v trajni spomin učilnico. - In sestre? Zdaj se počasi vživljajo v nove razmere, urejajo hišo in vrt ter uvidevajo, da bo dela med izseljenci dovolj, čim bo enkrat pošteno steklo. Eno lahko rečem: še vedno imajo na licih isti smehlaj, ki smo ga videli ob prihodu in se namzdi kot košček domovine, ki je prišel za nami z rodne zemlje. Prežet je s krščansko ljubeznijo pomagati vsem, ki pomoč potrebujejo, naj že bo na katerem koli polju.

Želim samo to, da bi se Slovenci vselej zavedali, kako velikega pomena je Slomškov dom. Naj bi res postal središče naše mladine, pa tudi starši bodo pri sestrah našli vse razumevanje. Le radi prihajate k sestram - vsak, ki pride z dobro voljo, bo gostoljubno sprejet. Dom kljub svojemu šolskemu namenu diha tihoto in zbranost ter obiskovalcem prinese miru, ki ga v naših raztresenih srcih ni dosti.

: Za nami je tudi vpisovanje v Slovensko šolo. Če se prav spomnim, mi je sestra povedala, da se je vpisalo 28 otrok. Upajmo, da bo to število rastlo in ne padlo, ko se šola enkrat začne. Če kdaj, je za vse družine zdaj lepa prilika, ki naj je ne zamude.

Kadar koli mislim na slovenski jezik med našo mladino, mi je v mislih osebno dobro poznani Frank LAUSCHE, bivši clevelandski župan in governor države Ohio, zdaj ameriški senator. Težko bi našel večjega Amerikanca - kaj bi ne bil, saj je v Ameriki rojen - pa obenem slovensko čutečega sina slovenskih izseljencev. Po domače govori jezik domovine svojih staršev in nikdar ga ni sram s slovenskim jezikom javno nastopiti. Morda ga prav to dela tako naravnega in nespačenega, da je priljubljen in spoštovan po vsej Ameriki.

Ko bi imeli med nami po avstralskih slovenskih družinah več takihle Frankov Lauschetov! Ne mislim bodočih županov in gvernerjev in senatorjev, četudi bi se jih menda ne branili, ampak zavednih otrok zavednih staršev. Avstralija bi imela enkrat dosti več od njih kot pa od nenaravnih in polizanih značajev, ki se sramujejo govori ce svojih staršev ali pa njihove polomljene angleščine.

: Sem slišal, da se nam zopet obeta odrska predstava. Bog daj! Saj imamo malo kulturnih prirediteljcev med nami. Naš poklon vsem, ki hodijo na vaje. Le korajžo v svojih žrtvah za skupnost!

: Tudi s cerkvijo gremo korajžno naprej: počasi pa gotovo. Do danes je 771 darovalcev, v vsoti pa smo skočili čez pol osemnajstega tisočaka. Prisrčna zahvala vsem!

--- P. Bazilij OFM

* Kot smo poročali je zabava, ki jo je SDM priredilo skupaj z pevskim zborom "TRIGLAV" na velikonočni ponedeljek izredno uspela. Tokrat naj navedemo, da je prinesla \$324-90 čistoga dobička, kateri je bil v celoti vplačan na račun odplačila Slovenskega doma. Še enkrat zahvala g. Tram-pužu in njegovim pevcem za sodelovanje. V slogi je moč.

* Dne 23. aprila je SDM priredilo zabavo v Sunshine-ski dvorani "Marianna Hall". To priliko je uporabilo nekaj naših članov, ki potujejo 9. junija t. l. na obisk v staro domovino zato, da se z majhno "farewell party" poslovijo od svojih prijateljev. Za mizo bogato obloženo z jestvinami in pijačo so se izletniki ga Ivanka Brodeč, ga Vera Korošec z hčerko Suzan, ga Marija Jakob, g Tone Zagorc z hčerko Katenino in g Tone Slavič, zbrali preko štirideset svojih prijateljev. Ob tej priliki je tajnik SDM g. M. Peršič, v imenu društva, vsem članom naše izletne skupine zelel v kratkem nagovoru srečno pot. Zahvalil se je posebej g T. Slaviču za izvedbo organizacije potovanja, ga Brodečevi in g Korošču za obloženo mizo ter med drugim posebej poudaril, da se je odbor SDM, ko je odobril pripravo tega izleta prav dobro zavedal, da bo to morda povzročilo razne govorice in obdolžitve. " Naj ob tej priliki ponovim dejstvo, " je dejal govornik, "da je naš odbor pristal na pripravo tega izleta iz onega samega razloga, to je omogočiti našim članom zelo znaten pristanek pri potnih stroških. Naj poudarim, da SDM s tem ni nameravalo koristiti režimu v domovini, kajti namen našega društva ni niti pomagati režimu tam, niti ga rušiti. Delovanje našega društva je usmerjeno v en sam cilj: biti v pomoč našim ljudem, posameznikom, kakor tudi nam kot celoti pri gradnji našega obstoja v novi domovini. V tem smislu je vse naše delovanje in v tem smislu je bila tudi organizacija tega skupnega izleta..."

* Naši izletniki odpotujejo dne 9. junija z Essendona in bodo leteli z letalom družbe BOAC do Rima, od tam pa jih bo drugo letalo ponoslo preko Dubrovnika v Zagreb, kjer se bodo razšli vsak po svojih poteh. Po dveh mesecih se bodo zopet skupno vrnili v Avstralijo. Pri potnih stroških bodo na ta način prištedili okoli \$300, da ne vzamemo v račun prihranka na času. Zato se ni čuditi, ako slišimo, da ima g Slavič ze na listi nekaj potnikov za izlet v letu 1967.

* Naša naslednja zabava bo spet v Mariana Hall v Sunshinu, v soboto dne 4. junija.

* Igralska grupa SDM se je začela pridno vaditi za igro po romanu Josipa Jurčiča "Deseti brat". Priprava igre bo zahtevala mnogo dela in upajmo, da jo bo kljub ogromnim zaprekam uspelo spraviti na oder. Vsak kdor je se pripravljen sodelovati bo sprejet odprtih rok.

* Od Slovensko-Avstralskega društva v Canberri smo prejeli zelo vzpodbudne vesti. Slovenci tam bi bili zelo zadovoljni, ako bi jim naša igralska skupina prisla gostovat. Prav tako nam tankočusni tajnik g Bresnik piše, da bi bili veseli naše delegacije ob priliki obnega zbora njihovega društva. Ker se ta vrši sele meseca avgusta, bo naš odbor imel še čas o tem razpravljati. Je pa razveseljivo dejstvo, da se skušajo navezati stiki med bratskimi slovenskimi društvi po Avstraliji.

* Slovenske častne sestre v Kew bodo pričele s slovensko šolo za naše male. Šola bo predvidoma imela pouk vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu. Vpisovanje se je vršilo v nedeljo 15. t. m. Kdorkoli je zamudil bo prav gotovo še vedno z veseljem sprejet.

* Slovenci v Melbourneu smo imeli zopet priliko v svoji sredi pozdraviti g. patra Ambrožica iz Sydneja. Razveseljivo je bilo videti, da se mu zob časa prav nič ne pozna ter njegova osebnost še vedno izžareva nezmanjšano energijo, katera nadejmo se bo še veliko let našla nam neprecenljiv izraz v "Wislih".

* Immigrants Advisory Service, katerega vzdržuje The Commonwealth Trading Bank nam je poslal za naše člane razmanožene informacije o novem decimalnem denarnem sistemu na "Jugoslovanskem jeziku". V resnici je bil pisan v srbohrvaščini. Odgovorili smo jim, da bi njihovi tolmači morali vedeti, da jugoslovanski jezik ne obstoja, mi pa da prihajamo z dela Jugoslavije, kjer se govori slovensko in nam zato njihove informacije na na srbohrvaškem ne pomagajo preveč. Pač pa smo jim pripravljene ustreči in prevesti njihove okrožnice na slovenščino.

* Upravni odbor SDM sta zapustila iz osebnih razlogov in radi prezaposlenosti njegova večletna člana g. Stane Kliner in g. Jože Žužek. Posebno gospod Žužek je bil poznan med našimi prijatelji, saj je vrsto let pomagal organizirati zabave SDM. Delo obeh gospodov je prav tako hvale vredno, kakor vsch, ki so v desetih letih našega obstoja kakorkoli pripomogli k uspevanju našega društva. Vsak je daroval gotov del svojega truda, energije in časa ter se seveda ne more zahtevati, da bi lo eni in isti ljudje morali vedno del ti za skupnost. Z veseljem lahko ob isti priliki poročamo, da se je odboru SDM po letih odsotnosti spet pridružil gospod Vokoslav Žerdoner. G. Žerdoner je bil med soustanovitelji Slovenskega kluba v Melbourneu, pozneje SDM ter njegov prvi blagajnik. Lepo in vzpodbudno je videti, da so med nami ljudje, katerim je slovenska stvar vedno pri srcu, ne glede na čas in razmere. Z gospodom Žerdonerjem je naš odbor pridobil zelo močno silo in njegovo delo ter vpliv upamo, nam bo pomagalo vzdigniti ugled društva ter nam tako pritegnilo še več novih in starih sodelavcev v naše aktivne vrste.

* Slovenska knjižnica v Slovenskem domu je na razpolago vsem članom in nečlanom društva. Poslužite se te prilike in izposodite si lepo slovensko knjigo proti malekosti odškodnini. Ves dohodek iz sojevalnine se bo uporabil izključno za nabavo novih slovenskih knjig. Prav tako lahko pri nas nabavite plošče slovenskih posmi katere je posnel naš slovenski pevski zbor v Melbourneu "Triglav". Pridite brez z droge in naš gospodar in knjižničar g. Ašenberger Vam bo rado volje postregel ob vsakem času. Naslov je 371a Park Street, Princess Hill, Tel. 38 1679

* Blíža se letna skupščina SDM. Če nič drugega vsaj to je dolžnost vsakoga člana, da se poleg plačanja članarine enkrat na leto udeleži tega sestanka na katerem se sklepa in odloča splošna smer po kateri naj odbor vodi društvo v prihodnjem letu. Tu je prilika, da se iznesejo pritožbe ali pohvale ter da se izberejo osebe, ki bodo sestavljale upravo društva v novi poslovni dobi. Ni možato, da se zabavlja med letom za hrbtom odbornikov. Pravičen način je, da se na skupščini poštebo pogovori, pohvali, pograja in sklepa.